

Emotie-TV

Onlangs schreef ik een reactie op het TV-programma: Het Familiediner. Ik heb zelden zoveel reacties ontvangen op mijn column. Er waren allerlei soorten reacties: inhoudelijk omdat men het wel of niet met mij eens was maar ook mensen die reageerden als: een afschuwelijk programma, waarom kijk je toch naar zoiets.

Iemand zei: ik had nooit verwacht dat jij daar naar zou kijken. En inderdaad, al die emoties op TV, ik vind het vaak eigenlijk ook maar niks, en toch kijk ik. Niet uit nieuwsgierigheid en ook niet vanwege de emoties. Maar ik moet nadenken over mijn werk, de mensen die conflicten hebben in hun eigen situaties, en soms wordt ik ineens getriggerd door zo'n programma. Ineens vermoed ik waarom een cliënt zo vaak in conflict komt met zijn vader of moeder, omdat ik ineens iets hoor of zie wat ik ook bij mijn cliënt herken.

Een TV-programma gaat veel sneller dan een boek lezen. Ik lees er ook veel over, maar zo'n programma zet mij aan het denken, soms, waardoor ik een cliënt de volgende dag soms een oplossing kan bieden (die misschien over een ander onderwerp gaat, maar gelijkenissen vertoont). En dan heeft het zeker zijn nut gehad.

Kijk ik naar al die programma's? Nee, zeker niet. Ik zie ze wel eens voorbij komen en soms kijk ik even dat ene voorval af, maar meestal word ik er ook niet goed van. Vooral omdat het bij veel programma's gaat om de tranen of de woede-uitbarstingen. En dat stuit mij tegen de borst. Natuurlijk doen al die mensen dat zelf: zij kiezen ervoor om op TV te gaan met hun probleem, maar toch.

Maar de TV heeft natuurlijk ook veel invloed, ook op deze privésituaties. Veel van dit soort privé zaken horen niet op TV thuis en horen in de besloten sfeer te worden opgelost. Maar voor mij is het soms leerzaam., niet zozeer dat ik daar nieuwe dingen zie, maar meer dat ik ineens een inval krijg over wat er bij mijn cliënten speelt (of gespeeld heeft). En dat vind ik dan weer leuk.